

LAPSENKIELEN TUTKIMUSMENETELMISTÄ

NOPEASTI MUUTTUVAA PUHEKIELTÄ

Lapsenkielen tutkimuksessa ongelmat ovat samankaltaisia kuin yleensäkin puhutun kielen tutkimuksessa, mutta haastavana lisänä on etenkin pienen lapsen kielen nopea muuttuminen. Yleisesti tunnettu puhutun kielen tutkimusongelma, havainnoijan paradoksi (pyrkimyksenä on koota mahdollisimman luonnollista puhetta, mutta havainnointi tekee puhetilanteesta vähemmän luonnollisen ja vaikuttaa puheeseen), tosin voi haitata lapsenkielen tutkimusta jopa vähemmän kuin aikuiskielen tutkimusta silloin, kun aineistoa kokoaa tuttu aikuinen tutussa ympäristössä. Toisaalta vieraan aikuisen haastattellessa lasta ei aineistoa kerry välttämättä juuri lainkaan. Esimerkiksi kenttäretkillä eri-ikäisiä informantteja haastatelleet ovat saaneet huomata, että lapset ovat usein hyvin lyhytsanaisia, kun tuntemattomat aikuiset yrittävät haastatella heitä.

Onko huoli siitä, että jotain olennaista voi jäädä puuttumaan aineistosta, lapsenkielen nopean muuttumisen vuoksi aiheellisempi kuin aikuiskieltä tutkittaessa? Tämä riippuu siitä, millaisia seikkoja tutkitaan sekä miten pitkällemeneviä päätelmiä ja

miten jyrkkiä väitteitä esitetään. Turhautumiseen lienee tuomittu sellainen lapsenkielen tutkija, joka ei katso voivansa sanoa juuri mitään ennen kuin tyhjentävä aineisto on koossa. Lapsenkieli on niin elävä kielimuoto, että aineiston täydellisyys on mahdollista vain rajallisesti — esimerkiksi lapsen vanhemmat voivat onnistua kirjaamaan pienen lapsen koko aktiivisen sanavaraston ainakin niin kauan kuin sanojen määrä kasvaa tasaisen hitaasti.

AINEISTONKERUU- MENETELMISTÄ

Klassinen tapa koota aineistoa lapsenkielestä on kirjata muistiin kynän ja paperin avulla lapsen puhunnoksia, jolloin tuloksena on ns. päiväkirja-aineistoja. Tämän tallennustekniikan etuna on se, että apuvälineet ovat yksinkertaisia ja helposti käyttövalmiina silloin, kun jotain kiinnostavaa ilmenee. Ainutlaatuisena etuna on sekin, että tallennuksen ehtii tehdä kohtalaisen luotettavasti vielä tuoreeltaan heti sen jälkeen, kun lapsi on tuottanut esimerkiksi oivaltavan uudissanan; mikään muu tallennuskeino ei salli tällaista. Itse pidän päiväkirjatekniikkaa parhaana menetelmänä juuri lapsen neologismien keräämisessä, sillä lapset

voivat muodostaa uudissanoja melko harvakseltaan ja hyvin erilaisissa tilanteissa. Tunnin nauhoitukseen ei välttämättä osu yhtään uudissanaa edes neologismien tuoton aktiivisimmassa iässä, mutta tuossa iässä niitä usein tulee päivän mittaan odotta-matta erilaisten arkoitoiden tai leikkien yhteydessä.

Työ neuvoo tekijäänsä myös päiväkirja-aineiston kokoamisessa. Itse olin koke-maton lapsenkielen tutkija ensimmäisen lapsemme varhaisen kielenkäytön aikana, ja yritin ratkaista, miten aineistoa parhaiten kokoaisin. Toisen lapsen synnyttyä olin jo ehtinyt valmistautua paremmin ja pohtia keruuperiaatteita. Siinä toivossa, että uusia alasta kiinnostuneita ilmaantuu, toistan tässä tärkeimmät niistä vihjeistä, joita olen eri yhteyksissä antanut sähköpostitse ja suusanallisesti:

a) Varsinkin yksisanavaiheessa kannattaa merkitä muistiin riittävästi puhe- ja tilannekontekstia — myöhemmissäkin kielen kehitysvaiheissa siinä määrin kuin niitä ehtii merkitä. On kyllä totta, että jotkin lapsen kielelliset oivallukset voivat jäädä tilanteineen mieleen vuosiksi tai vuosikymmeniksi, mutta useimmat kielenkäyttötilanteet unohtuvat verraten nopeasti.

b) Niiden seikkojen lisäksi, jotka sattuvat itseä juuri sillä hetkellä kiinnostamaan, kannattaa sopivan tilanteen tullen tehdä muistiinpanoja niin monista lapsen puhunnoksista kuin pystyy, pyrkimättä valikoimaan kiinnostavimpia, sillä kaikista taval-lisistakin puhunnoksista ja muodoista voi olla hyötyä myöhemmin, kun yrittää palauttaa mieleensä, millaista kieltä lapsi tietys-sä vaiheessa käytti. Etenkin sanojen poik-keavasta käytöstä (esim. *avaa* 'käynnistä tämä laite') tulee nimittäin kyllä helposti tehneeksi muistiinpanoja, mutta myös aivan normaalista käytöstä niitä kannattaa tehdä. Tärkeää olisi vielä huomata, että erityises-ti silloin, jos lapsen puhunnoksissa näyttää

olevan toisten puhujien aiempien repliik-kien vaikutusta, tästä olisi hyvä tehdä mer-kintä muistiinpanoihin. Näin intensiivistä keruuta ei luonnollisesti voi harjoittaa kovin pitkään kerrallaan. Käsivaraisten muistiinpanojen tekniikalla on etunsa mutta sen eittämättömäksi rajoitukseksi jää, että kaik-kea mahdollisesti tarpeellista ei sen avulla pysty systemaattisesti tallentamaan. Sitä paitsi ajan mittaan kuka hyvänsä alkaa ko-kea riittämättömyyden tuntoja käyttäessään tätä menetelmää.

c) Koska pelkät käsivaraiset muistiinpa-not ovat ennen pitkää riittämättömiä edellä b-kohdassa mainitsemistani syistä, kannat-taa lapsen puheesta tehdä nauhoituksia esi-merkiksi tunnin verran kuukaudessa — enemmänkin, jos siihen on mahdollisuus, mutta nauhoitusten määrää tärkeämpänä pidän niiden säännöllisyyttä ja jatkuvuutta sekä sitä, että nauhojen purkua varten voi suunnitella toteuttamiskelpoista aikataulua. Itse aloitin ensimmäisen lapsemme nauhoi-tukset hänen ollessaan 1;7:n ikäinen, toisen lapsen nauhoitukset jo hänen ollessaan 9 kuukauden ikäinen. Tarkoituksenmukainen aloitusikä lienee näiden kahden välillä — paitsi jos erityisesti puhetta edeltävä jotel-telukin kiinnostaa, jolloin nauhoitukset kannattaa alkaa varhemmin.

Nauhoittamisen ja videoinnin etuna on rekisteröinnin tarkkuus ja pitkienkin puhe-kokonaisuuksien yksityiskohtainen tallen-tuminen. Kun samaa puhunnosta voi kuun-nella yhä uudelleen, pystyy paljon luotet-tavammin tutkimaan ainakin äänneseikko-ja sekä aikuisten käyttämien muotojen ja puhekuvioiden mahdollista vaikutusta lap-sen käyttämiin, kuin jos aineisto on koottu päiväkirjamenetelmällä ainutkertaisesti kuulluista puhunnoksista. Videoinnissa oli-si lisäksi etuna mahdollisuus tulkita parem-min muun muassa deiktisiä ilmauksia, mutta videointiin liittyy myös eettisiä ja juridisia kysymyksiä, joista on keskusteltu

muun muassa verkko-osoitteessa info-childes@childes.psy.cmu.edu.¹ Nauhoittamisen ja videoinnin rajoituksena taas on tietynasteinen joustamattomuus: tekniset laitteet eivät ole jatkuvasti heti käyttövalmiina arkitoimien lomassa ja ulkoillessa, kuten kynä ja paperi. Ja vaikka nauhoittaminen ei vaikuttaisi paljoakaan lapsen puheeseen, se voi vaikuttaa siihen, miten luonnollisesti lapsen keskustelukumppanit puhuvat.

Terttu Orpana (1980: 94) on pohtinut tallennustekniikan ja kohteen suhdetta lapsenkielen tutkimuksessa: »Harvasanaista yksivuotiaista tuskin kannattaa mennä nauhurin kanssa haastattelemaan, kun taas esikouluikäisen puhutelva saattaa olla paikoin liian vuolas käsin kirjattavaksi.» Näin on varmasti usein, mutta nauhoittamisen hyödyllisyys riippuu myös tutkimuksen aiheesta: ainakin äänteellisiä seikkoja tutkittaessa nauhoitteet ovat jo yksivuotiaan kohdalla suureksi hyödyksi. Itse en luota foneettiseen korvaani niin vahvasti, että tohtisin pelkästään käsivaraisten muistiinpanojeni perusteella analysoida esimerkiksi loppukahdennuksen oppimista. Edelleen nauhoitteet ovat tarpeen, jos tahdotaan ottaa huomioon toisten puhujien repliikkien mahdollinen vaikutus lapsen puheeseen, sillä käsivaraisesti ei ehdi kirjata muistiin montaakaan repliikkiä luotettavan tarkasti. Toisaal-

ta esikouluikäisenkin puheesta voi tehdä riittävän perusteellisia tallenteita pelkän kynän ja paperin avulla, jos esimerkiksi keskittyy neologismien kartoitukseen.

Myös testejä on käytetty lapsenkielen aineiston keruussa. Itse en ole niitä käyttänyt, kahdestakaan syystä: aineistoa on kertynyt myös luonnollisen seuruun kautta kohtalaisen runsaasti; lisäksi vierastan testeissä vaanivaa kaavamaisen tuotosten vaaraa. Niiden etuna tosin olisi nopea aineiston kertyminen. Onnistuneimmasta päästä lienevät sellaiset testit, joissa yritetään kartoittaa lapsen taivutusjärjestelmää nonsense-sanojen avulla. Lapsen sanavarastohan on melko aukollinen, joten jos hänelle uskotellaan, että tietty kuvan olio on nimeltään vaikkapa *siksa* ja toinen *soska*, voidaan testata monikon muodostusta: tuottaako lapsi sellaisia muotoja kuin *siksoja* ja *soskia*? Vastaavasti todellisten tai konstruoitujen verbien menneen ajan muotoja voidaan onnistua provosoimaan esimerkiksi pyytämällä lasta täydentämään sellaisia kehyslauseita kuin »This is a man who knows how to ring. He is ringing. He did the same thing yesterday. What did he do yesterday? Yesterday he – → (Jean Berko Gleason 1950-luvun lopussa) tai vastaamaan sellaisiin luonnollisiin kysymyksiin kuin »Look here is the fox. He is niffing. Watch him niff. What did he do?» (Brian MacWhinney

¹ Internetin Childes-aineistopankissa on runsaasti litteraatioita erikielisten lasten puheesta sekä jonkin verran ääninäytteitä. Kun palstalla info-childes@childes.psy.cmu.edu keskusteltiin mahdollisuudesta ottaa mukaan tähän aineistopankkiin myös lapsenkielen videoita, nousivat esiin eettiset kysymykset. Erityisen kiinnostavana pidin Allison Joy Bloomin puheenvuoroa. Hän on nykyisin juristi, mutta lapsena hän oli äitinsä Lois Bloomin tutkimuslaboratoriossa nauhoitettavana ja videoitavana. Kun hänelle myöhemmin selvisi, että hänestä otettuja videoita näytettiin kielentutkijoille, hän kielsi niiden näyttämisen opiskelijoille ja myös niiden lainaamisen tutkimustarkoituksiin. Vaikka hän sanoo ymmärtävänsä, että kielentutkimus voi edistää sellaisia hyviä asioita kuin kielen opettaminen ja puheterapia, hän ei hyväksy sitä, että hänestä tehtyjä videoita katsoisivat vieraat. Hän ei hyväksy myöskään sitä, että lapsista tehtyjä videoita asetettaisiin Internetissä käytettäväksi. Siihen ei riitä vanhempien allekirjoittama lupa, koska nämä olivat alun perin antaneet luvan aivan toisenlaisen tutkimukseen kuin internetin kautta tapahtuvaan. Asian juridisesta puolesta hän kirjoittaa myös, ja ydinasia on: »Clearly, without permission, names, faces, voices and other identifying information have to be altered to protect the person's identity.» Hänen mukaansa Internetin kautta käytettävään aineistopankkiin ei videoita tulisi ilman näiden ehtojen täyttämistä asettaa.

1970-luvulla). Tällaisista testeistä on laajahko selvitys Child Language Bulletin -verkolehden marraskuun 2001 numerossa (selvitys perustuu keskusteluun, joka käytiin keskustelupalstalla info-childes@childes.psy.emu.edu).

Kokeellinen tutkimus tuntuisi arvelutavalta esimerkiksi silloin, kun tahdotaan selvittää sananmuodostusseikkoja, vaikka lapsen käyttämien johdostyyppien produktiivisuussuhteita. Itse olen odottanut aineiston kertymistä spontaania puhetta seuraamalla, koska uskon saavani siten luottavampaa aineistoa, vaikka vain parilta lapselta. Nähdäkseni testien avulla voidaan lasta johtaa helposti harhaan provosoimalla häntä tuottamaan uudisjohdoksia tai tietynlaisia yhdyssanoja: kun lapsi koetilanteessa huomaa, että tietyn tyyppinen muodoste kelpaa testaajalle vastaukseksi, hän voi uskoa löytäneensä meneillään olevan pelin ratkaisun ja tuottaa mekaanisesti koko sarjan samanlaisia lisää. Luonnollisessa kanssakäymisessä lapsen kulloisessakin tilanteessa tuottamat muodot olisivat kuitenkin todennäköisesti paljon monipuolisempia (vrt. Lieko 1993: 538).

Aineistonkeruun menetelmät ja sovelustavat ratkaisevat lopulta sen, millaisia päätelmiä on mahdollista tehdä. Kokeiden perusteella voi sanoa jotain, nauhoitteiden perusteella paljon enemmän, samoin päiväkirja-aineistojen perusteella. Kaikkein varmimmalla pohjalla tutkimus olisi nähdäkseni silloin, jos voidaan yhdistää jatkuvasi kertyneet säännölliset nauhoitteet ja niitä täydentävä päiväkirja-aineisto.

TUTKIMUS- MENETELMISTÄ

Lapsenkielen empiiriset tutkimusmenetelmät ovat varsin pitkälle yhteydessä aineistonkeruun menetelmiin. Selvin jako kulkee seuraututkimuksen ja kokeellisen tutki-

muksen välillä. Tiiviin arvion kokeellisen menetelmän rajoista ja bibliografisia tietoja menetelmän arvostelijoista on esittänyt Anneli Lieko (1993: 537–538). Hän on nähdäkseni esittänyt asiasta jo olennaisimman, joten keskityn käsittelemään seuraututkimuksen kysymyksiä.

Monet lingvistit ovat aidosti kiinnostuneita lastensa kielestä. Omalla kohdallani esikoisen syntymä ohjasi aivan ratkaisevasti niin luettavien tutkimusten valikointia kuin omien pohdiskelujen suuntaakin, koska tuntui siltä, ettei tuolloinen elämäntilanne antanut mahdollisuuksia omistautua mihinkään muuhun kielentutkimukseen niin hyvin kuin lapsenkieleen: ajankäyttötavat muuttuivat, kun kotona oli pieni lapsi.

Onko monien lingvistivanhempien lapsiaan kohtaan tuntemalla ammattiperäisellä kiinnostuksella ja siihen perustuvalla tutkimuksella tieteellistä merkitystä? Nähdäkseni on ja voisi olla huomattavastikin, kunhan tätä ammattitautia poteva ottaa huomioon, mitkä ovat tällaisen tutkimuksen metodologiset ongelmat ja keskittyy niihin asioihin, jotka ovat tällaisen tutkimuksen suurimpia vahvuuksia.

Omienkin lasten kielen tutkimuksessa on vaikea saavuttaa systemaattisuutta aineiston keruussa; tunnetusti päiväkirja-aineiston kokoamisessa on vaara keskittyä joko aikuiskielestä poikkeaviin seikkoihin tai niihin aiheisiin, joita itse juuri tarkkailee. Tätä puutetta voi yrittää poistaa käyttämällä nauhoituksia lisäaineistona ja pyrkimällä valikoimattomiin muistiinpanoihin, mutta kokonaan sitä on vaikea poistaa. Siksi onkin aivan olennaista, että tutkija tekee selväksi ainakin itselleen, millaisiin päätelmiin hänen aineistonsa antaa mahdollisuu-
det, ja malttaa sitten pysyä järkevissä rajoissa. Jos on vaikkapa tarkoitus valottaa muuttaman poiminnan avulla, millaisia ongelmia *käsi*-tyyppisten nominien vartalonmuodos-

tuksessa esiintyy taivutusmuotoja tuotettaessa, ei aineisto anna riittävää pohjaa tehdä pitkällemeneviä päätelmiä *i-* ja *e-*vartalosten nominien taivutuksen yleisestä kehityksestä suomenkielisten lasten puheessa. Alustavan hypoteesin siitäkin voi tehdä, mutta se ei välttämättä osu kovinkaan lähelle totuutta.

Omaan lapsen kohdistuvan seurauutuksen vahvuuksia ovat kirjanneet muun muassa Terttu Orpana ja Anneli Lieko. Orpana toteaa (1980: 93): »Onnistuakseen lapsenkielen tutkimus edellyttää mielestäni varsin läheistä suhdetta tutkijan ja tutkitavan välille. Tutkijalta vaaditaan eläytymistä lapsen maailmaan, kärsivällisyyttä ja ennen kaikkea aikaa tutustua lapseen, hänen ympäristöönsä, hänen yksilölliseen kieleensä ja persoonallisuuteensa.» Lieko (1993: 539) kirjoittaa seurauutuksesta yleensä: »Tällainen asetelma tarjoaa kuitenkin useita lyömättömiä etuja: ensinnäkin aineisto on autenttinen ja yksityiskohtainen. Suuri lisäetu on, että jos aineistoa on kerätty valikoimatta, evidenssiä kertyy laajalti kielen monilta alueilta, minkä johdosta tutkijan on mahdollista muodostaa kohtuullinen kokonaiskuva lapsen kielikyvystä tietyssä iässä, ja jos aineistoa on koottu pitkän ajan kuluessa, myös kielen kehittymisestä. Näin kertyneestä aineistosta saa näkyviin kehityskaaren, voi selvittää, minkälaisen vaiheiden kautta kehitys kohti aikuisten kielen muotoja on edennyt. – Oman lapsen kielen tutkijalla on vielä ainakin sellainen lisäetu, että hän tuntee lapsen hyvin. Tästä seuraa, että lapsen toiminta on luonnollisempaa tutun henkilön kanssa, ja myös lapsen ilmausten tulkinta on varmempaa. – Lisäksi etuna on se, että tutkijan on mahdollista tehdä muistiinpanoja tiheästi, jopa päivittäin. Vain tämä mahdollistaa kielen kehityksen lähitarkastelun.»

Vaikka yhden yksilön kielen tutkimus ei vielä riittäisi yleistysten tekoon, niin se ra-

kentaa kuitenkin pohjaa yleistyksille. Yksilötutkimusten pohjalta on esimerkiksi alettu saada yhä uudelleen samansuuntaisia tuloksia siitä, mitkä suomen kielen muotoryhmät ja taivutustyyppit tuottavat suurimpia oppimisvaikeuksia ja millaisia ratkaisuja lapset tyyppillisesti tekevät. Sitä paitsi yksilötutkimuksista raportoidaessa ei yleensä tyydytä vain oman aineiston esittelyyn, vaan sitä verrataan muiden tuloksiin. Yhtäläisyyksien ja erojen pohjalta saadaan vähitellen käsitys siitä, mikä on lapsen kielen kehityksessä keskeistä ja millaista vaihtelua kehityksessä esiintyy. Jotta kehityksen päälinjoista ja normaaliksi katsottavan kielenkehityksen vaihtelurajoista saataisiin tarkempi ja luotettavampi käsitys, tarvittaisiin yhä lisää seurauutuksia. Ongelmaksi jää kuitenkin se, että aineiston keruu lapsen spontaanista puheesta luonnollisen kielenkäytön yhteydessä on tekijälleen odottamattoman suuritöinen urakka, eikä vapaaehtoisia tällaisiin talkoisiin helposti ilmaannu — ainakaan pitkään työrupeamaan.

Huomiota voi herättää se, että laaja-alaisen kokonaiskuvan mahdollisuudesta huolimatta lingvistivanhemmistakin useimmat ovat keskittyneet aivan tiettyyn lapsenkielen näkökulmaan: yksi tutkii morfologiaa, toinen syntaksia, kolmas semantiikkaa. Ulkoapäin tätä on helppo kritisoida, mutta omasta kokemuksesta voin kertoa, että muutaman vuoden intensiivisen panoksen antaminen niinkin tarkkarajaiseen aiheeseen kuin esi- ja varhaismorfologia on ainakin toistaiseksi jättänyt luonnostelun asteelle muut kiinnostavat lapsenkielen kysymykset, jotka ovat jääneet odottamaan vuoroaan. Silti Liekon mainitsema kokonaiskäsitys tutun lapsen kielestä vaikuttaa kulloisenkin aiheen tutkimukseen ja auttaa ainakin tutkijaa itseään hahmottamaan, millaiseen kokonaisuuteen tutkittava erityiskysymys liittyy.

OLENNAISEN ETSIMISTÄ

Tuntuu vaikealta uskoa, että kukaan lingvisti pystyisi täysin vastustamaan houkutusta oman lapsensa kielen tutkimiseen. Monet muutkin kuin lingvistit tekevät muistiinpanoja lastensa puheesta, etenkin ensimmäisistä sanoista ja myöhemmistä neologismeista. Eri asia on, miten intensiiviseksi tämä kiinnostus kehittyy. Asia lienee yhteydessä ainakin elämäntilanteeseen: jos väitöskirja tai jokin muu laaja työ pitää viedä loppuun, intensiiviseen seurukseen ei ole mahdollisuutta. Mutta joku voi jättää lapsenkielen tutkimisen epäillessään, että jotain olennaista saattaa jäädä kuulematta ja muistiin merkitsemättä. Oma vakaumukseksi on, että kielen kehityksen kannalta olennaiset asiat toistuvat niin usein, etteivät ne jää huomaamatta. Jos jokin satunnainen lip-sahdus jää kuulematta, sillä tuskin on suur-takaan merkitystä. Mutta on syytä suhtautua varauksellisesti sentyyppiisiin väittämiin kuin että jotakin esiintyisi lapsenkielessä tiettyinä ajankohtana »aivan ensimmäisen/viimeisen kerran» tai »aina, poikkeuksetta, ei kertaakaan, ei koskaan» jne. Vaikka aineiston määrä ja monipuolisuus ratkaisee varsin pitkälle sen, millaisia päätelmiä voi tehdä luotettavasti, niin kannattaa ottaa huomioon, ettei runsaskaan aineisto ole aukoton.

Eräs vanha fennisti kertoi seuranneensa harrastusluonteisesti lastensa kielen kehitystä ja ihmetelleensä sitä, miten erilaisella tavalla kunkin kieli kehittyi. Tästä ei

kuitenkaan tule tehdä sellaista päätelmää, ettei eri lasten kielen kehityksellä olisi mitään yhteistä. Juuri yksilöidenvälisen vaihtelun kartoittamiseksi edistäisi tietoaamme kielestä, jos useammat ottaisivat osaa lapsen kielen kehityksestä käytävään keskusteluun tarjoamalla omaa aineistoaan. Kukin lapsi kulkee kielen kehityksessä omia polkujaan ja etenee erilaisten välietappien kautta omaa tahtiaan, mutta kuitenkin eri lapset etenevät samaan suuntaan, joten kehityksen linjoja sopivalla abstraktiotasolla tarkastellessa huomaa, että lasten välillä on paljonkin yhteistä. ■

KLAUS LAALO

Maistraatinkatu 5 A 19

00240 Helsinki

Sähköposti: *klaus.laalo@uta.fi*

LÄHTEET

Child Language Bulletin 21: 2. November 2001. – <http://iascl-www.uia.ac.be>.

Keskustelupalsta *info-childes@childes.psy.cmu.edu*

LIEKO, ANNELI 1993: Lapsen kielen tutkimusmetodeista. – *Virittäjä* 97 s. 537–545.

ORPANA, TERITTU 1980: Lapsenkielestä ja sen tutkimisesta. – *Folia Fennistica et Linguistica* s. 91–112. Tampereen yliopiston suomen kielen ja yleisen kielitieteen laitoksen julkaisuja 3. Tampere: Tampereen yliopisto.

ELIAS LÖNNROT JA KANSAKUNNAN SYNTY

Juhlaseminaari Lönnrotin 200-vuotissyntymäpäivänä 9.4. 2002 kello 10–16
Helsingin yliopiston suuressa juhlasalissa (Unioninkatu 34)
Tiedustelut: Lonnrot-200@helsinki.fi tai puh. (09) 191 24760
Verkkosivu: www.finlit.fi